

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

AMANDA

**KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ**

LEGIE

AMANDA

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

AMANDA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2020

Illustrations © Žaneta Kortusová,

Jiří Arbe Miňovský, 2020

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-976-8 (print)

ISBN 978-80-7557-996-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-997-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-998-0 (pdf)

ČÁST PRVNÍ

***RYCHLE DOVNITŘ,
RYCHLE VEN***

Namathé

Vodička spokojeně poplácal řídicí pult. „Přistáli jsme, kapitáne.“

„Těžko si nevšimnout,“ konstatovala Aga a já s tou šupinatou potvorou musel pro jednu souhlasit.

„Kapitáne?“

Nepozvracel jsem se jen díky tomu, že jsem se Giuseppeho kuchyni prozíravě vyhýbal, takže jsem neměl co zvracet. To, co posledních pár dní servíroval, ostatně vypadalo, že už to vyvracel někdo přede mnou. I tak jsem měl pocit, že mi po šíleném přistání žaludek vytéká nosem. Oddechl jsem si, když se ukázalo, že je to jen krev.

„Kapitáne!“ zopakoval Vodička.

Uvědomil jsem si, že mluví na mě, a rozšmuldal jsem si krev rukávem. Skrže průzor nad řídicím pultem jsem rozeznal jenom zvířený písek.

Tohle bylo první přistání výsadkového modulu Kraksny pod mým velením.

Vrchol mé skvěle nastartované kariéry analytika v BIS přišel nečekaně brzy vinou enlilské

invaze na Zem. Snažil jsem se přežít jako kápo na těžební planetě, kde mnou i kuchař pohrdal tak, že mi chcal do jídla. Nebo aspoň do toho, čemu jsme ve snaze o zachování zdravého rozumu jídlo říkali. Stal se ze mě enlilský poskok do-držující jejich řád nazývaný skar, byť jen na oko ve snaze dostat se těm modrým parchantům na kobylku. A z něj postupně – díky jednomu rutašovi, pavoukovitému stvoření s hlavou jako balón – uprchlík, potom mstitel a nakonec kapitán vesmírné lodi. Ve službách Bezpečnostní informační služby jsem sice kapitán hodností byl, ale moje práce neměla s vedením plavidel nic společného. Tím méně kosmických.

Ve skutečnosti jsem měl jen kapitánský průkaz kategorie B určený pro plavbu v chorvatských vodách, takže pro mě bylo velení kosmické lodi novinkou.

Moje posádka to pochopila velmi rychle a *kapitáne* mi v ní neříkal snad nikdo.

Chana Aga, jediná mimozemšťanka mezi námi, se omezovala na jednoslovnou komunikaci, aniž mě oslovovala, a když už, většinou jako *maso*. Vodička, který se stal díky zkušenostem z Vítkovických železáren a znalostem získaným od rutašů naším pilotem a technikem, si povídal převážně s lodí, takže se na mě obracel málokdy. Gerasim zůstal možná trochu poťou-

chle u *kápa*, což mi vyhovovalo, protože jsem si na něj navzdory všem těm sračkám na těžební planetce zvykl. Kuchař si zase zvykl močit mi do jídla a evidentně v tom pokračoval, i když jsme doly na chepit nechali za sebou. Možná věřil, že pak separát chutná líp. Jediné, co jsem mohl říct, bylo, že nechutnal o moc hůř. Nadávání na společné večere stmelovalo posádku, takže díky Giuseppemu byly vztahy na palubě lodi, která měla za sebou nejen nejlepší roky, ale i roky, během nichž nehrozilo, že se rozpadne, když si na můstku někdo krkne, vyloženě vřelé.

„Tohle bylo přistání?“ ujistil jsem se.

„Hladký jako dětská prdelka,“ pochválil se Vodička. Nikdo jiný se ostatně k pochvale nechystal.

Napadlo mě, jestli mu mohli rutašové při léčbě rakoviny z chepitu poškodit mozek, takže poslední čtvrt hodinu vnímal jinak než my, nebo jestli jen nestačil dokonale pojmout technické znalosti mimozemského druhu, jehož hlava byla větší než všechny naše dohromady, a tak po většinu času mačkal náhodná tlačítka a za úspěch považoval, že jsme přežili. Možná ale jen byly dětské prdelky na Ostravsku výrazně drsnější než jinde.

Aga si rozepnula bezpečnostní popruh a zvedla se z křesla jako by nic. I když u ní těžko soudit,

protože výraz v podstatě neměnila. Za posledních pár dní jsem se naučil rozlišovat jen dva – nasranost a nasranost, která vzbuzovala strach i ve mně. Sice s námi spolupracovala, na oplátku za to, že se pro ni Bohdan, můj parták ze Země, obětoval, ale nadšená z toho nebyla. A ani se nepokoušela předstírat opak. Nebýt Bohdana, který jí zachránil život a jí tak podle chanského morálního kodexu kor-fa vznikl vůči lidskému druhu dluh, asi by mi místo služby dávno utrhla hlavu, což často a ráda opakovala.

Kdyby se mi nehodilo, že občas někomu tu hlavu utrhne doopravdy, s radostí bych ji vysadil na prvním měsíci. Pokud by na něm Vodička dokázal přistát.

Statečně jsem dvouapůlmetrovou příšeru napodobil a rozechvělou rukou stiskl přezku popruhu. Snažil jsem se před posádkou nedat najevo, že mnou přistání zacloumalo víc než panák absintu, který jsme na střední míchali s Alpou – Vodička možná pilotoval stejně mizerně, jako Giuseppe vařil, ale já na tom nebyl o moc líp, co se velení vesmírné lodi týkalo, a tak jsem si ho nedovolil kritizovat.

„Já, Gerasim a Aga půjdeme domluvit předání chepitu, ostatní tu zůstanou,“ rozhodl jsem.

Ještěrka se zašklebila – neměl jsem ani páru o tom, jak, kde a s kým předávka proběhne, na-

tož abych ji mohl jakkoliv ovlivnit. Celé to byla chanina iniciativa, hodlal jsem se ale tvářit, že mám věci pod kontrolou, i kdyby jen proto, že to Agu vytáčelo. To se mi totiž líbilo.

Vodička kývl. Na rozdíl ode mě a Gerasima ho nejspíš možnost spočinout nohou na povrchu planety zvané Namathé zas tak nelákala. Přednost dával přehrabování se ve vnitřnostech vesmírného křápu, který jsem nechápal a jen jsem doufal, že on ho chápe aspoň trochu. Kraksnu už prolezl horem dolem, ale výsadkové plavidlo, Malá Kraksna, které jsme pro sestup z orbity Namathé použili, skýtalo spoustu možností k otestování rutašských znalostí. Kraksnu jsme nechali zaparkovanou dost daleko od Namathé, aby neupoutala něčí pozornost.

I tak jsem se dědka rozhodl vzít ven aspoň prostřednictvím komunikátoru, který jsem si zasunul do ucha – stát se mohlo cokoli a spojení s technikem na palubě se vždycky hodilo.

Giuseppe se neobtěžoval účastnit se prvního přistání výsadkového plavidla s námi a buď v lodní kuchyni, nebo ve své ubikaci se věnoval věcem, o kterých jsem nechtěl nic vědět. O spojení s ním jsem naopak nestál vůbec a to, že jsem po každé snídani cítil v puse podivnou pachut', přátelství zrovna neutužilo. Pro jednu jsem byl rád, že se chodbami nerozléhá jeho

zpěv, který mně osobně rval uši, a my z lodi vyklouzneme, aniž bych mu musel vysvětlovat, proč ho nechci vzít s sebou.

Aga beze slova vyrazila z můstku, nejspíš zkontrolovat, jestli boxy s chepitem uložené v nákladovém prostoru Malé Kraksny krkolonné přistání přežily. Namathé, planetu ve vzdáleném koutu enlilského sektoru, vybrala pro předání po dohodě se svým kontaktem v chanském hnutí odporu. Co jsem pochopil, byla ta nenápadná pouštní planeta jako stvořená pro rallye v písečných dunách a všemožné šmėčko. Proslula obchodem s otroky ze všech koutů vesmíru. Nošení zbraní bylo sice omezeno jen na místní pořádkovou službu, ale pořádek na Namathé rozhodně nebyl a mezi legální platidla patřily krom zlata a platiny, kterými jsme byli vybavení my, i drogy a orgány všech možných mimozemských druhů.

Mimo pár malých pouštních měst byla planeta posetá umělými, nákladně udržovanými oázami s dokonalou atmosférou, kam se většina místních nikdy nedostala. Namathé byla jedním ze středisek vesmírného obchodu, i když pochybného, a enlilům se vyplatilo tu zajistit prostředí, ve kterém se jedna ze stran neudusí nebo nevybuchne dřív, než se stihne dohodnout. Planetu podle osvědčeného konceptu spravova-

li už kdysi dávno podrobení šestirucí kulšešové, a dokud z ní do zbytku enlilského sektoru proudili otroci a daně, enlilové neměli proč do chodu Namathé zasahovat. Skar byl skar, ale kola enlilské nadvlády ve vesmíru roztáčela krev. A prachy.

I když jinak se Aga snažila nemluvit s námi o ničem, možná krom stížností na naše hygienické návyky a inteligenci, o Namathé nám naštěstí něco řekla. Pokaždé se u toho tvářila přezíravě a znechuceně, asi jako by se pokoušela diskutovat o smyslu života se švábem. V životopise pro ni musela služba člověku představovat skvrnu temnější, než byla moje roční brigáda v Mekáči na Pavláku, kor-fa nekor-fa. Jenže na předání chepitu jí záleželo a asi si domyslela, že když nás na setkání s divy pouštní planety aspoň trochu nepřipraví, budeme na eskalátorech vrískat hrůzou a v metru se modlit, aby nám neukradlo duši, jako když turisté z Bruntálu poprvé přijedou do Prahy. Poutat k sobě pozornost, a mít přitom nákladový prostor plný ukradeného chepitu, bylo poslední, co jsme potřebovali, a Aga si to uvědomovala.

S Gerasimem jsme se oblékli do čistých kombinéz, které nám připomínaly měsíce strávené na těžební planetce. Až na to, že nesmrděly, jako by v každé z nich předchozí vlastník um-

řel a nový ho zapomněl vyklepat. Vzhledem k tomu, že rutašové, jak nás poučil Apulunaš, neznali koncept studu, a pokud nepotřebovali těla chránit před vnějšími vlivy, vystačili si s nahotou, mohli jsme dopadnout hůř. I kdyby jen proto, že množství nohavic na overalu odpovídalo počtu našich nohou. Výrobník na Kraksně ale obsluhoval Vodička, takže jsem předpokládal, že výsledek přizpůsobil lidské anatomii. Aspoň dokud jsem v nákladovém prostoru nepotkal Agu. Při pohledu na ni mě napadlo, že si těmi svými tlapami nevzhledný overal přešila, potom mi došlo, že to, co máme s Rusem na sobě, by v nic smysluplného nedokázal přešít ani Armani.

Ještěrka byla oblečená do kožené bundy a kalhot. Vypadala jako Han Solo, kdyby ho hrál krokodýl. Připadal jsem si vedle ní jako někdo, kdo jí přišel vyvézt septik.

„Kdes to vzala?“ zeptal se Gerasim.

Aga se na nás ani nepodívala. „Ve výrobníku.“

„Ve výrobníku?“ zopakoval poručík šokovane. „Myslel jsem, že ten umí jen tyhle fáračky!“

„Výrobník ne,“ pochopil jsem, „ale dědek ano.“

„Chceš říct, že nás oblíká jak dělníky z Vítkovic, a my si přitom celou dobu můžeme vyrobit normální hadry? Chci se převlíct.“

„Já taky, ale jestli sis nevšiml, výrobník zůstal na lodi, a i kdyby měl u sebe Vodička náhodou kapesní verzi, nebudem čekat půl hodiny, než se nám vytiskne oblečení,“ zarazil jsem ho.

„Takže hodláš reprezentovat Zemi v montérkách?“

„Zemi budete reprezentovat vy, to žádné šaty nezlepší,“ setřela nás chana a vyrazila nákladovým prostorem.

„Ber to jako naše uniformy,“ poradil jsem Rusovi. „Možná nejsou pěkný, ale jsou praktický.“

„Pěkný nejsou určitě,“ stěžoval si Gerasim. „A praktický jsou, jen když si chceš během zachraňování lidstva odskočit něco vysoustružit. Nebo schovat do kapsy, mám jich tak miliardu.“

„Vodička ti na to asi přišil i ty moje, protože já nemám ani jednu.“

„Chci si stěžovat. Jsem tvůj zástupce, myslím to vážně.“

„A já tu stížnost vážně brát budu. Podej ji v úředních hodinách,“ doporučil jsem mu.

„Které jsou kdy?“ zeptal se Gerasim. „Slyšíš, kápo? Kde máš vůbec kancl?!“

Aga nás upozornila, že nám u kontroly při vstupu do města odeberou zbraně, čemuž jsme prozíravě předešli tím, že jsme všechny nechali na palubě výsadkového plavidla. Pocit, že jsem nahý v trní, to jen umocnilo, i když mi zůsta-

ly základy sebeobrany, všehoschopný Rus a víc než dvoumetrová, pancířovými šupinami pokrytá ještěrka, která by nás dokázala zlomit v pase oba. Spoléhal jsem na to, že pokud bude někoho lámat, nebudeme to my, ale jistý jsem si tím nebyl. Když jsem se občas pokoušel o kapitánování, dívala se na mě s takovým despektem, že se mi kor-fa zdála sakra křehká.

„Žádné zbraně?“ ujistila se chana naposledy. S obřími drápy, které mohla kdykoliv vysunout a u kontroly jí je nikdo nezabaví, byla vysmátá. Až na to, že se nikdy nesmála.

Zavrtěli jsme s Rusem hlavami v tak dokonalém unisonu, až to v Aze vzbudilo podezření.

„Nezapomeňte, že tresty za nošení zbraní jsou na Namathé obludné.“

„Chceš mě prohledat?“ nabídl Rus. „Svlíknou se, abys mohla...“

„To není potřeba,“ zarazil jsem ho. „Aga nám věří.“

„Nevěřím, ale nechci vidět vaše směšná těla nahá,“ řekla chana a asi posté zopakovala: „Obludné.“

Nebyl jsem si jistý, jestli tím myslí namathské tresty, nebo naše tělesné schránky. S obludností jsem měl spoustu zkušeností, ale vzhledem k tomu, jak důrazná Aga ohledně zbraní byla, jsem se rozhodl brát ji vážně.

Kdykoliv jsem měl v posledních měsících pocit, že začínám věcem kolem sebe rozumět, něco mě nakopalo do zadku. Nechtěl jsem skončit po krk zahrabaný do písku jen proto, že u mě při namátkové kontrole najdou revolver. Jediné, co jsme si u sebe nechali, byla část zlata, které nám tak laskavě zanechal mistr Zahri, noční vládce planety Simaja, a za které jsme se s Gerasimem chystali nakoupit všechno, co nám mohla Namathé nabídnout a co jsme si museli v posledních měsících odepřít.

„Neví, o co přichází,“ naklonil se ke mně poručík důvěrně.

Já si po víc než čtvrt roce stráveném na těžební planetě žádné iluze o svém vzhledu nedělal. „Jestli jí připadáme směšní i oblečení, nahatí to asi nezachráníme.“

„Mluv za sebe. A k smíchu jsme jen proto, že nás oblíká Vodička. Kdykoliv se chci vychcat, musím to celé...“

„Zmlkni už.“

Stiskl jsem tlačítko a dveře přechodové komory se pomalu otevřely. Zdálo se mi, že při tom celý výsadkový modul skřípe a vrže, a vzato kolem a kolem bych se moc nedivil, kdyby se po přistání, které nám dědek předvedl, Malá Kraksna rozpadla úplně. Rutašové nám sice vesmírnou loď a všechno její příslušenství

zmodernizovali, ale na špatných základech se těžko vystaví Tádž Mahal a při pohledu zvenčí jsme pořád působili jako šupáci, kteří si auto poskládali na vrakovišti. Na jednu stranu jsme aspoň nebudili nežádoucí zájem, protože jsme nevypadali, že je nás o co okrást, na druhou stranu jsem si při letu vesmírem připadal zas jako kluk ve škodovce, které uhnul a upadl výfuk, zrovna když chtěl holku poprvé vyvézt za město.

„Otvírám nakládací rampu,“ uslyšel jsem ve sluchátku Vodičku.

A pak vzdálený ruch, údery kovu o kov, kakofonii hlasů. Tím víc zvuků, čím níž rampa klesala.

„To je Vodička?“ ujistil se Gerasim. „Dej mi ho, chci se zeptat na ten výrobník.“

Odstrčil jsem Rusa a zhluboka se nadechl.

Ať už to bylo zásluhou enlilů a atmosféry, kterou na Namathé udržovali, nebo plicního čipu, jenž mi jednotlivé složky pouštního vzduchu okamžitě namíchal v tom správném poměru, na okamžik jsem měl pocit, že jsem zpátky na Zemi.

Byl opojný.

Hrana nakládací rampy se dotkla země a přede mnou se otevřel pohled na přistávací plochu. Velké transportní a nákladní lodě kot-

vily v samostatných docích, možná aby nikdo nezahlédl ani obrys toho, co vezou. My se obchodovat nechystali, takže jsme dostali místo na otevřeném kotvišti, hned vedle stanoviště kontroly posádek, které plánovaly roztočit těžce vydělané orgány v místních podnicích.

Vzpomněl jsem si, jak Aga říkala, že každá planeta má svou specifickou vůni. Tahle voněla překvapivě jako... domov.

Uvědomil jsem si, že pokud nepočítám krátkou návštěvu u rutašů, čeká mě můj první svobodný krok ve vesmíru. Jeden z mezníků lidských dějin, které, jak jsem doufal, neskončily loni přistáním mimozemských lodí na ruské Sibiři.

Ucítil jsem touhu říct něco většího než jen obvyklé „Kurva, Giuseppe, proč mám v jídle tolik chlupů?!“, ale než jsem našel vhodná slova, dal svým rétorickým schopnostem průchod Vodička.

„To je díra horší než Šunychl,“ zadrnčel mi ve sluchátku jeho chraplavý hlas. Rutašové ho sice zbavili nemoci z ozáření, ale jeho hlas dál zněl, jako by každé ráno vykouřil šedesátku startek včetně krabiček. „Jednou jsem blbě za-bočil u Bohumína a skončil tam. Chtěl jsem si protáhnout nohy, ale přes smog jsem na krok neviděl a vlezl jsem na něčí zahradu. Když

jsem tam narazil na ženskou, pokřižovala se a utekla.“

„Udělal bych to samé,“ pokusil jsem se ho umlčet. Každopádně první svobodná slova člověka na Namathé pěkně na piču.

„A než jsem se vrátil k autu, nějaká kurva mi odšroubovala espézetky,“ pokračoval ze sluchátka.

„To se nám určitě nestane. Loď vypadá, že ji někdo rozebral ještě před přistáním.“

„Jaký pán, takový krám, to je pozemské řeční, ne?“ promluvila Aga, která sice neslyšela Vodičku, ale málokdy si nechala ujít příležitost říct *masu* něco milého. „Budeme ztrácet čas tlacháním, nebo najdeme kontakt, se kterým domluvíme předání zboží?“

„Neříkal bych zboží chepitu, za který se nám nikdo nechystá zaplatit.“

„A já bych našemu zboží neříkala chepit. Aspoň pokud nechcete skončit na dně vathúsu s podříznutým krkem.“

Biočip očividně netušil, co je vathús, ale já měl dost dobrou představu o tom, co obnáší podříznutý krk. Namathé byla asi jedna z mála planet, na nichž jsme si mohli dovolit přistát s lodí naplněnou kradenou radioaktivní surovinou, ale i tak bylo lepší o tom moc nemluvit. Protože současně to byla planeta, na které

bychom zjevně mohli skončit s podříznutým krkem pro mnohem míň.

Vyrazili jsme přes dlouhou otevřenou plochu a Malou Kraksku plnou prasklin a prohlubní způsobených nárazy mikrometeoritů nechali za zády. Mezi ostatními plavidly bylo to naše jednoznačně nejotlučenější. Na výstavě třínohých podvratáků by Malá Kraksa dostala cenu poroty, ale radost by z toho neměl nikdo.

Na konci kotviště stálo naše bezpečnostní stanoviště, i když ten název byl velmi nadnesený. Byl to přístřešek z čehosi, co se podobalo vlnitému plechu, který rez zvlnila na všechny strany a pak z něj většinu sežrala. O jednu ze zdí se opírala hromada kovového šrotu, o druhou kulšeš. Ty tváře poseté bedary očí, uší a nosu už mi skoro chyběly. Skoro.

Když jsme ke kulšešovi došli, přesunul se k rozvrzanému stolku, u něhož mu Aga vyplnila registrační formulář a zaplatila za dva dny na kotvišti výrazně víc, než kolik si zasloužilo – nedělal jsem si iluze o tom, že většina zlata slouží k tomu, aby ten trpasličí zmrdr držel svoje boláky dál od Malé Kraksky. Možná samotný dokmistr – podle toho, jak přezíravě jednal s chanem u detekčního rámu, kterým se při prohlídce procházelo – si zlaté plíšky zasunul do kapsy a potom upřel jeden z boláků na mě

a Gerasima. Odolal jsem jak zažitému nutkání uklonit se, tak touze utrhnout mu jednu ze šesti rukou a nacpat mu ji do prdele.

Občas jsem tím překvapil sám sebe, ale pokud jsem něco nesnášel víc než enlily, kteří nás připravili o domov, byli to ti, kteří jim sloužili, kulšešové, a hlavně Souručenství. Potkat někoho z lidských přeběhlíků, možná bych kousek s utrženou rukou předvedl taky.

„Budete tu obchodovat s otroky?“ zeptal se kulšeš.

„Ne,“ odpověděla Aga, „poslouží jako nosiči zboží, pokud nakoupím.“

A... to byla ta horší část naší pouštní mise.

Jak nás Aga laskavě informovala, na většině planet v okolí hraničního pásma se lidi nevykytovali a to málo, které neskončilo v separátu, sloužilo jako otroci. Mezi ostatními druhy jsme teď prý byli trendy, protože jsme měli různorodé využití a rychle jsme pochopili, že snění o návratu na Zem je naivnější než víra v týpka, co vám dokáže vlastním ptákem análně vyčistit čakry. Dělali jsme pomocné práce, sloužili jako kuchaři, uklízečky i šlapky. I tak jsme ale měli jen hodnotu separátu, do kterého nás mohli legálně namlít kdykoliv, kdy jsme nesplnili příkaz dost rychle a dobře. Nebo prostě jen tak. Když nám to ještěrka říkala, nezúčastně-

ně, jako by o nic nešlo, měl jsem pocit, že mi někdo vytrhl páteř, zmuchlal ji a zahodil.

A nenáviděl jsem Souručenství ještě víc.

Když chana dodala, že na Namathé kvete obchod především s otroky, nebyl jsem si jistý, jestli ji vybrala kvůli vhodné poloze a ochotě místních zavírat oči, nebo aby si vychutnala pohled na to, že jsme chodící maso i pro zbytek vesmíru. Pořád jsem se v ní nevyznal.

„Jsou slušně rostlí,“ ohodnotil nás kulšeš navzdory ohavným kombinézám. Gerasim mohl být spokojený, i když se tak rozhodně netvářil. „Lidi tu vídám málokdy.“

„Je to všechno?“ zeptala se Aga.

„Mohla byste je dobře prodat,“ pokračoval kulšeš. „Znám obchodníka, který hledá lidi pro...“

„Je to všechno?“ přerušila ho Aga.

Kulšeš se na ni zadíval, jako by uvažoval, jestli zaplatila dost na to, aby přešel, jak hrubě se chová. Pak asi usoudil, že ano, a plochým hlasem připomněl: „Za své otroky jste na Namathé zodpovědná. Pokud něco poškodí, zkusí ukrást nebo někoho urazí, budou vám bez náhrady odebráni.“

„To je mi jasné,“ odpověděla Aga.

„Měla byste je spoutat,“ doporučil kulšeš.

Chana vycenila zuby. „Myslíte, že neuhlídám dva lidi?“

Kulšeš otázku přešel: „Kdybyste je vedla na provaze, každý by poznal, že vám patří. Snížila byste tím pravděpodobnost, že je někdo poškodí.“

Aga zavelela: „Jdeme.“

Poslechli jsme a jeden po druhém jsme prošli rámem. Žádné zbraně. Chan o hlavu vyšší než Aga provedl velmi zběžnou tělesnou prohlídku. O bližší kontakt s *masem* zjevně nestál. I když byli příslušníci stejného druhu, s Agou na sebe jenom kývli. U chanů to ovšem mohlo představovat to nejvřelejší uvítání a nám s Gerasimem se jako otrokům nedostalo ani plivance. Nevadilo mi to. Ještě pořád jsem měl v živé paměti, co všechno Aga dokázala, když jsme na Simaji utíkali před pronásledovateli – skákala s námi na zádech jako kobylka, a dokonce i s polámanýma nohama a v bolestech dokázala holýma rukama rozbourat zeď, jen aby nás dostala do bezpečí. Mít chana po boku bylo skvělé, ale stát proti němu bylo na nic.

V nepohodlné kombinéze jsem se pomalu začínal potit. Bylo dobrých třicet ve stínu a po pár krocích vzduch ztěžkl pachem mnoha tvorů na moc malém prostoru – pot, splašky, hniloba a nesourodá směs těžkých vůní, které se to všechno marně pokoušely přebít.

Namathé byla pouštní planeta a zásoby vody na ní byly omezené. Enlilské oázy, správní střediska planety, podle Agy překypovaly vodou. Přístup do nich ale měli jen enlilové, pokud se tu ukázali, což se nestávalo, a ti, co jim sloužili. Hádal jsem, že mezi místní chudinou nebudou moc oblíbení, ať už proto, že to byli agresivní čuráci, nebo proto, že zatímco obyvatelé měst poctivě filtrovali vlastní moč, enlilové si kousek od nich postavili lázně, vedle kterých i ty Caracallové vypadaly jako umývárna v kempu.

Podle toho, co nám Aga řekla, tu bylo vládnoucích kulšešů víc a každá oáza měla svého správce. Ti určitě nebyli oblíbení ani mezi ostatními kulšeši, protože zatímco oni sloužili jako poskoci u kontrolních stanovišť přistávacích ploch, jiní se prolízali enlilskými prdelemi k vlastní oáze a moci v podstatě neomezené.

S námahou jsem polkl.

Kombinéza se mi v tom rozpáleném vzduchu plném písku lepila na záda čím dál víc. Ještěrce přede mnou jsem už záviděl nejen ohoz, ale hlavně schopnost regulovat tělesnou teplotu, díky čemuž se v něm neupekla zaživa. Gerasim vedle mě potichu nadával na Vodičkův úchylný vkus. Nad hlavní ulicí vedoucí od kotviště byly natažené kusy bílého plátna, které aspoň trochu chránily před ostrými paprsky místního

slunce. To bylo rudé jako krev, takže jsme s Rusem vypadali, že jsme to přepískli se solárkem.

Namathé, hlavní město stejnojmenné planety, zjevně žilo z obchodu a touhy posádek kotvících lodí po chlastu a děvkách. S jednoduchostí místních obydlí, malých kulovitých staveb, většinou bílých nebo šedých, přilepených k sobě jako houby, ostře kontrastovaly podniky sloužící k odpočinku vesmírných obchodníků a pašeráků. Díval jsem se kolem sebe na ten nový, neznámý svět, a za to, jak malý jsem se najednou cítil, výjimečně nemohla společnost dvouapůlmetrové ještěřky. Před pár měsíci by mě ani nenapadlo, jak obrovský vesmír ve skutečnosti je a na co všechno se v něm dá narazit.

Dokonce i teď jsem se občas probudil a nebyl si jistý, jestli se mi to celé jen nezdálo.

Byl bych radši, kdyby ano, ale i tak mě každé ráno čekala skoro nepoživatelná snídaně a společnost tvorů, na kterých se nová lidská společnost snad ani nedala vystavět.

Vrátil jsem se k městu kolem sebe.

Bary zářící barevnými neony, nezaměnitelné bordely a hlučné trhy. Stánky s energetickými články, informačními disky a asi ovocem, i když některé kousky poskakovaly po pultech jako po zásahu elektrickým proudem. Rvačka, do níž se zapojovali další a další tvorové a kte-

rá vyvolala místo hrůzy vlnu nadšení, jako by místní zoufale potřebovali upustit páru. Ve vzduchu se tu krom bzučení hlasů vznášelo podivné napětí, pach chudoby a kořeněné vůně, které připomínaly arabská tržiště. Všechno kolem bylo zvláště horečnaté, hlasité a nervózní. Pomalu jsem začínal nervóznět taky, a nejen proto, že jsme tu měli hodnotu pouze toho, co bychom zničili nebo ukradli, a i to by musela zaplatit Aga.

„Jaký to tam venku je?“ projevili dědek ve sluchátku zájem.

„Byls někdy v Alžíru?“

„Ne.“

„Tak jako na Stodolní.“

Gerasim se na mě pochybovačně podíval. Pokrčil jsem rameny.

Pár chanských hlídek s červenými páskami na rukávech tu aspoň navenek dohlíželo na pořádek, i když rvačka, během které dav poválil dva ze stánků, žádnou z ještěrek nezaujala. Dokonce ani Aga se neohlédla, a když jsem to udělal já, zjistil jsem, že pranice skončila stejně nečekaně, jako začala. Očividně tu k nim docházelo často a nikoho asi přehnaně nevzrušovaly, ani když po nich zůstalo na zemi ležet zkrvavené tělo. Dva čumilové popadli sténajícího tvora za ruce a odtáhli ho do šera mezi domy. Chabě

vzdoroval, ale stejně se nakonec ozvalo z uličky vřísknutí, a pak už jen ticho. Ani toho si nikdo nevšímal.

„Koukni,“ zamumlal Gerasim.

Na konci ulice stálo pódium. Zrovna na něm probíhala dražba otroků.

Zarazil jsem se.

Na lavicích pod krytou konstrukcí posedávalo pár tvorů, a zatímco kulšešský otrokář poplácával hubenou zelenou sukru po zadku, s netečnými výrazy se nechali ovívat svými vlastními otroky. Pod pódium stáli spoutaní další, někteří měli provazy vrostlé hluboko do masa, některým při sebemenším pohybu praskaly strupy a ve zhnisaných ranách se jim převaloval hmyz. Jeden chan dohlížel na to, aby se otroci moc neošívali, možná proto, aby si je mohli obchodníci v případě zájmu snadno prohlédnout. Když se na kost vychrtlý tvor pokusil přešlápnout z nohy na nohu, chan ho švihl bičem přes stehna.

„Člověče,“ pobídla mě Aga.

Nepohnul jsem se.

Nahá žena mně neznámého druhu seděla na zemi vedle pódia, svírala si špatně ošetřený pahýl ruky a zírala do prázdna. Krev měla jasně bílou, takže pohled na ni působil podivně snově. Jako by měla dlouhou bílou rukavici,

kteřá jí z paže pomalu klouzala do písku. Netušil jsem, co se s neprodejnými kusy stane, až se trh zavře, ale když se na mě sukra z pódia zoufale podívala, zatnul jsem nehty do dlaní a cítil, jak mi trhají kůži.

„Člověče,“ zopakovala Aga.

Sukra mi nemusela říct ani slovo, stačilo, jak na mě zírala.

Jako kápo jsem v očích ostatních vídal víc nenávisti a pohrdání než bezmoci, ale ten pohled jsem znal. Prosila o pomoc, i když jí muselo být jasné, že jí nemám jak pomoci, a já na okamžik opravdu uvažoval, jak bych pomohl, ačkoliv mi bylo jasné, že to neudělám. Moc dobře jsem si pamatoval, jaké to je být otrok a jak těžké je cokoli s tím udělat.

Ještěřka mě lehce pleskla přes tvář, aby mě probrala. Vzhledem k její velikosti a síle se mi na okamžik zatmělo před očima.

„Chovejte se jako otroci, nebo se tu otroky vážně stanete,“ zavrčela důrazně.

Kývl jsem a na pódium se už nepodíval. Ani jsem nemusel. Beznaděj v sukřině pohledu se mi vypálila přímo do mozku.

Prašnou ulicí s námi proudilo velké množství mimozemských druhů, z nichž některé jsem poznával a jiné jsem doufal nikdy nepoznat. Většinu jsem ale neuměl ani pojme-

novat. Kulšešům v davu jako by všichni ostatní podvědomě uhýbali, takže enlilskými prdelemi očividně dokázala prolézt ke strachu a úctě většina z nich, i když někteří v tom byli úspěšnější. Protože jsme zjevně patřili Aze, nikdo si nás přehnaně nevšímal – a to jsme byli s poručíkem široko daleko jediní lidé. I tak jsem se ale snažil moc se kolem sebe nerozhlížet. A na rozdíl od Gerasima jsem taky zvládal upřeně nezírat na cokoli, co jsem neznal ze Země.

„Zavři aspoň tu hubu,“ doporučil jsem mu, když jsme míjeli psychedelicky osvětlený bar, za jehož výlohou se kroutila mimozemšťanka se šesti prsy.

Podprsenku působící překvapivě pozemsky měla jenom jednu, zbylá prsa kolem ní vesele poskakovala. Když si všimla Gerasimova upřeného pohledu, poslala mu ta dobrá duše vzdušný polibek, i když jako otrok určitě nepatřil mezi potenciální zákazníky.

„Otevřený řitní otvor signalizuje ochotu k páření,“ poznamenala Aga suše.

„Lidi ho nemají na obličejí,“ poučil jsem ji.

„Ale mirsové ano. Přijímají i vylučují jednou jedinou dírou, kterou mají.“

„Mirsové...,“ zopakoval jsem pomalu a pak jsem se ohlédl po šestiprsé tanečnici.

Rus od ní pohled ani na okamžik neodtrhl. „Fakt?!“

„Ber to jako výhodu,“ doporučil jsem mu, „máš všechno v jednom, ušetříš.“

Zdálo se, že to Gerasim jako výhodu bere i beze mě, takže jsem tentokrát já jemu naznačil, aby se pohnul.

Neochotně poslechl, i když by se asi radši mnohem blíž seznámil s druhem mirsů. Nebyl jsem si jistý, jestli Aga jen nezneužívá naší nevědomosti, ale některé informace jsem si v praxi ověřovat nehodlal. I když se mi při pohledu na tanečnici ve výloze zastesklo po Nataše. Prsa měla jenom dvě, ale zato moc hezká, a otvorů tak akorát. Škoda že ji na mě nasadili Rusové, a kdyby se ji našim nepovedlo včas odhalit, asi bych skončil s výrazně větším množstvím děr v těle já. I tak jsem na ni nedokázal občas nemyslet, hlavně po ránu, kdy jsem měl vyhlídky jen na Giuseppeho kuchyni jako předkrm a chaniny urážky jako hlavní chod.

Ke Gerasimově lítosti nás Aga odvedla z rušné ulice a provedla spleť menších uliček, do kterých jako by se okolní domy pomalu bortily. Některé dveře byly otevřené a ven z nich unikalo nesrozumitelné brebentění, jež mi biočip nedokázal přeložit. Ubylo neznámých vůní, zato zesílil pach moči a hniloby. Plátna

natažená nad námi byla potrhaná, některá visela do ulice a Aga je rozhrnovala jako sušící se prostěradla. Písek pod našima nohama byl špinavý, před jedním domem ležela zdechlina posetá mouchami. Doufal jsem, že je to místní ekvivalent toulavé kočky, a ne majitel domu. Namathé mimo hlavní ulice, určené k pobavení a utrácení zlata, viditelně zchudlo.

„Ještě jste na Stodolní?“ zapraskal ve sluchátku Vodičkův hlas.

„Teď asi víc než kdykoliv dřív,“ zamumlal jsem.

„Parchanti,“ zachechtal se dědek. „Určitě si to tam užíváte.“

Pokusil jsem se vytěsnit vzpomínku na pódium s otroky. „Viděli jsme holku se šesti kozama.“

Její další tělesné anomálie jsem zatajil a chvíli poslouchal, jak si Vodička na druhém konci stěžuje, že kdyby to věděl, byl by šel s námi, protože Malá Kraksna je i tak ve skvělém stavu. Nahlíženo Vodičkovou optikou bylo ve skvělém stavu asi i Namathé. Vodičkovy stížnosti dokonce vylákaly na můstek Giuseppeho, takže jsem v komunikátoru chvíli poslouchal, jak se spolu prou o to, jaké množství prsou je optimální, načež jsem kuchaři musel shrnout všechno, co jsme zatím na Namathé viděli. Naštěstí toho moc nebylo.